

besvare dette Spørgsmaal saa henholdende, saa ubestemt som paa nogen Maade muligt. Men den Stat, hvis Udenrigsminister klart og afgørende erkender, at Rettens Udvikling og Myndighed er det eneste Værn for de smaa Staters Stilling, burde paa dette Omraade være klar til at svare tydeligt og afgørende og hurtigt.

Af disse Grunde forekommer det mig da at være fornødent, at man her kommer til at tage Beslutninger. Men hvis dette skal ske saaledes, at vi virkelig kan komme til en Realitetsforhandling om Spørgsmaalet i dette og i det andet høje Ting i Løbet af denne Rigsdagssamling, da er der saa vist ikke længere nogen Tid til spilde. Hvis vi skal vente paa Partiet Venstres Forslag i Militærkommissionen en Maaned eller to endnu, og hvis de gode Forbundsfæller, som staar længere til højre i disse Spørgsmaal, skal arbejde med deres Venners og allieredes Forslag i nogen Tid, før de tager Stilling dertil — hvad enhver kan sige sig selv, de skal —, saa maa man gøre Regning paa, at helt øjeblikkelig vil Kommissionens Arbejde af Hensyn til dette Forhold mellem de to allierede ikke kunne afsluttes, efter at Forslaget er kommet frem, og hvis det skulde gaa saaledes, at vi i Militærkommissionen først en Gang paa den anden Side Jul er i Stand til at afgive Betænkning, og Regeringen derefter vælger at fremsætte sit Forslag f. Eks. paa den historiske Dag, som er en Mindedag om de Militærforslag, som den højtærede Statsminister en Gang som Forsvarsminister og Statsminister fremsatte, da er jeg ikke sikker paa, at dette vil være tidsnok til at føre Arbejdet blot nogenlunde til Ende i denne Samling. Vi maa jo huske paa, at den nuværende højtærede Regering har som et af de stærkeste og fasteste Punkter i sin Overbevisning den Opfattelse, at Rigsdagen nødvendigt trænger til en Sommerferie, der begynder omkring den 1. April eller 1. Maj, og at en saadan Sommerferie for Rigsdagen maa anses om ikke som en Nødvendighed, saa dog som en Behagelighed ogsaa for det højtærede Ministerium. Jeg tror da, at hvis vi skal opnaa Resultater paa dette Omraade, maa Arbejdet i meget høj Grad fremskyndes, og dette kan kun ske, hvis man i en nær Fremtid kan vente Forslag til en Løsning af dette Spørgsmaal fra Partiet Venstre.

Nu ved jeg ikke, hvilke Hensyn det er, der holder den højtærede Regering og dens Parti tilbage. Det kan ikke være Hensynet

til Arbejdet med Forslagenes Udarbejdelse. Det maa være Usikkerheden paa et eller andet Omraade indenfor Regeringens og dens Venners Kreds. Men hvad det er, der forårsager den, derom ved vi andre intet. Det er muligt, at den store Enighed, der blev forkyndt i Maj Maaned, er ensbetydende med en dybtgaaende Uenighed. Man kunde f. Eks. tænke sig, at den højtærede Landbrugsminister, der daglig knæler for Frihedens Gudinde, vilde have en lille Smule svært ved at forsone sin Overbevisning i saa Henseende med det Tvangssystem, Regeringen og dens Parti er Talsmænd for med Hensyn til vort Militærvæsen. Det kunde ogsaa være, at den højtærede Landbrugsminister, stillet overfor disse Spørgsmaal, føler sin gamle antimilitaristiske Overbevisning vaagne og derfor føler sig mere draget til det radikale Venstres Standpunkt end til den højtærede Regerings Standpunkt; men maaske er han alt for beskedent til at vove sig udenfor sit eget Ministeriums Omraade og tage Stilling til saadanne Spørgsmaal paa en Maade, som kan volde Regeringen Vanskeligheder. Men hvis der ikke er Uenighed indenfor Venstre, hvis der ikke bag den paastaede Enighed findes stor Uenighed, er det da Hensynet til de allierede, der holder Regeringen tilbage fra at sige sit Standpunkt? Jeg tror, det vilde være et daarligt Grundlag for at holde dette Standpunkt tilbage. Thi man skulde dog synes, at før en Forhandling kan komme i Gang, havde Regeringen Grund til at fremlægge sin Opfattelse som Grundlag for denne Forhandling. Eller er der andre skjulte, for os alle ukendte Kræfter, der lammer Regeringens Arm, hver Gang den skal sættes i Bevægelse for at underskrive de Aktstykker, der er fornødne til at lægge denne Sag frem til Behandling i Militærkommissionen? Om alt dette kan vi intet vide.

Det var ønskeligt, om den højtærede Regering vilde give os Besked derom, men jeg er ikke saa forhaabningsfuld, at jeg venter at faa ret megen Besked om, hvad der i saa Henseende er bestemmende for Regeringen. Men hvad enten det nu er det ene eller det andet, vil jeg meget indtrængende opfordre den højtærede Statsminister til at tage en Beslutning. Jeg ved, at dette er en ubehagelig Opfordring at rette til den højtærede Statsminister. Jeg ved, at den højtærede Statsminister i Regelen ynder mere at forbedre sig til at tage en Beslutning end at tage denne Beslutning. Men en Gang imel-